

Ο ΝΟΡΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 9 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο Κ^{ος} ΙΕΡΕΜΙΑΣ

έγνωρίσθηκε προχθές μ' έναν εξ επαγγέλματος πατριώτην του οποίου η γλώσσα — κατά την κρίσιν του κ. Ιερεμίας πάντοτε — αν αντί να εκπέμπει λέξεις εξέπεμπε δούζια, ήμπορούσε σ' ένα ήμερονύκτιον μόνον να βουλιάξη όλον τον Εγγλέζικο στόλο, που το περασμένο καλοκαίρι ήταν άραγμένος στο Φάληρο.

Ο κ. Πατριώτης του ανέπτυξε χίλια δυο, πατριωτικά πάντοτε, ζητήματα. Τον ανέλυσε το Μακεδονικόν ήθηρον του Μάξ Νορτάουν. Τον εξήγησε τον χρησιμόν του Άγιου Ιωάννου της Κροστάντης. Τον κατέτιρωσε σχέδια επί σχεδίων προς εξουδετέρωσιν της εν Μακεδονία Βουλγαρικής επιρροής. Τον είπε, τιν είπε — και τί δεν του είπε: — που τον έκανε βαπόρι τον άνθρωπο.

Ο δρόμος τούς έφερε και από κάτω από το κατάστημα του Έλληνισμού. Εκεί ο κ. Πατριώτης έσταμάτησε, κ' εκεί η γλώσσά του έπιρε κατήφορο.

— Την Ελλάδα θα την σώση μόνον ο συνασπισμός!... εφώναξε.

— Και ο σιναπισμός! παρετήρησε δειλά ο κ. Ιερεμίας.

— Δεν σ'ς έννοω! Ποίαν σχέσηιν ήμπορεί να έχη ο σιναπισμός με το Έθνικόν ζήτημα;

— Κατά τα παραγγέλματα της Ιατρικής, ο σιναπισμός κατευνάει κάθε πυρετόν. Συνεπώς δεν υπάρχει αμφιβολία πως ήμπορεί να κατευνάση και τον πυρετόν του λόγου, του οποίου σύμπτωμα είναι το χρόνιον αυτό πατρι-

ωτικόν παραλήρημα από το όποιον τυραννούμεθα!...

Ο κ. Πατριώτης δεν εύχαριστήθηκε καθόλου από την παρατήρησιν αυτήν. Άκόμη δέ όλιγοτέρον, διαν ό σεβαστός προσέβη, με γεροντικόν πείσμα επιμένων στην έξωφρενικήν ιδέαν του, επρόσθεσε:

— Καλή ή εταιρία αυτή και άγιος ό σκοπός της! Δεν φρονείς όμως ότι είναι καιρός να γίνη και μία άλλη εταιρία, ή οποία νάνωνισθή για να σώση την Ελλάδα... από τους Έλληνες;

ΚΑΙΡΟΣ ΗΤΟ

ν' άναμνησθή και ό Άρειος Πάγος στο ζήτημα του Βασιλικού θεάτρου, μετά την κωμειδιλλικωτάτην μάλιστα επέμβασιν εις αυτό, του κατωτάτου δικαστικού λειτουργού δηλ. του δικαστικού κλητήρος, ό οποίος άναμνησθή εις το μεταξύ του κ. Βερκάρδου και του Βασ. θεάτρου εκιδρότατον ζήτημα.

Κατηρήσθη λοιπόν — έτσι τουλάχιστον έγγραφη κήπου — μία εταιρία αλογίων και πατριωτών και συνέπηξε την Έθνικήν Σκηνήν με πρόγραμμα την καταπολέμησιν έφ' ενός των άυστερικων προϊόντων, των Σκανδιναυών συγγραφέων, και ατών άνηθήκων βανκυσουργημάτων της έκπεπτοκικής Γαλλικής σχολής, και την άνώψωιν άφ' έτέρου του δραματικούμποζ του κ. Α. Άντωνιάδου.

Η άπόρριξις ή όποία έξεδόθη άθωωτικώς μέν διά τον κ. Άντωνιάδην, κατδικαστικώς δέ διά τούς Σκανδιναυούς συγγραφείς, είναι όριστική και τελεσίδικος, άφού την υπέγραψε και ό κ. Άντισαγγελεύς του Άρείου Πάγου, ό όποιος είναι ένας από τούς πρωτουργούς της Άθνικής σκηνής.

ΒΑΡΥΤΑΤΟΙ

οί όροι τούς όποιους επρότεινε ό μνημόν Άπικάρης εις την γηραιόν Κορδονάρην: «Ίσσορροπίαν εις την προς τούς συμμάχους έκτίμησιν».

Αυτό επρότεινε ό κ. Αεβίδης. Άγνωστον αν θα τά δεχθή ό κ. Δηλιγιάννης. Διότι ίσσορροπία εις τά ρουσφέτια — όπως μεταφράζεται γυδαίσι ή «έκτίμησις» — είναι όλιγον δύσκολον πράγμα.

Είνε σύμμαχοι που προσφέρουν όλίγα στο Ύπουργείον. Είνε και σύμμαχοι που το συγκατατούν στην Άρχήν. Ο κ. Χατζίσκος λ. γ. ό κ. Μπακόπουλος, ό κ. Μονοκρούτος!

ΟΙ ΦΡΙΤΖΟΙ ΜΑΣ

είνε μεταμορφωτάι θαυμασιώτεροι από τον Ίταλόν Φρίτζο που κατέπληξε προχθές την νύκτα στο Δημοσικόν θέατρον τούς Άθηναίους με τάς άλλεπαλλήλους και καταπληκτικάς μεταμορφώσεις του.

Τους γνωρίζετε τούς Φρίτζους μας; Είνε οί Άρχοντές μας, είτε Βουλευταί καλούνται, είτε

Δήμαρχοι, είτε Δημ. Σύμβουλοι, είτε πάρεδροι.

Άλλοι άνθρωποι είναι πρό των εκλογών, όταν διακονούν τάς ψήφους μας κι' άλλοι άνθρωποι γίνονται, μεταμορφούμενοι ως διά μαγείας, εύθους μετά την έπιτυχίαν.

Ύέμματα; ;

ΚΟΒΕΙ—ΚΟΒΕΙ

— κόβει, κατ' την «Άκρόπολιν» ό κ. Δηλιγιάννης. Ξουράφια, ψαλίδια, μπικλάδες, μαχίρια! Όλα εις ένεργειαν.

Και κόβει, κόβει, κόβει άνηλεώς, οικονομίως ένεκεν, τάς θέσεις εκείνας τάς όποις δεν ήμπορούν να κατχάθουν οί φίλοι του.

— Ψαλίδια!, ξουράφια!, μαχίρια!, ποιός έχει γι' άκόνισμα;

— Ο κ. Πρωθυπουργός, γιατί τά σιδικά του έστόμωσαν από την πολλή δουλειά!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ

είδησις πρώτης δυνάμεως έδημοσιεύθη προχθές σ'ας στήλας μερικών πρωϊνών εφημερίδων. Οί κορδοτικοί βουλευταί διέκοψαν τάς σχέσεις των με τον Γεν. Γραμματέα του Ύπουργείου της Παιδείας, μη άναγνωρίζοντες εις αυτόν το δικαίωμα νάντιπροσωπεύη τον κ. Ύπουργόν.

Κατά τ' εν ισχύ διεθνή νόμιμα, το δικαίον είναι επέρ των κ.κ. Βουλευτών και κατά του κ. Ύπουργού, ό όποιος οδηγεί να ζητήση την γνώνην ενός έκάστου των κ.κ. βουλευτών πριν εφοδιάση με την ειδικήν αυτήν πληρεξουσιότητα τον Γραμματέα του.

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

δηλιγιαννικώτατος, έδήλωσε κατηγορηματικώς, κατ' την «Εστία», ότι αν άκυρωθή μία εκλογή και ή εκλογή αυτή δεν είναι ή της επαρχίας του, θα ποσειρήση όριστικώς από την Κυβέρνησιν.

Η δήλωσις αυτή δεν σ'ς δίδει άμυδράν ιδέαν περί της σοβαρότητος την όποιαν έχουν κι' επικυρώσεις και κι' άκυρώσεις των εκλογών;

Εν τούτοις το Σύνταγμα... Οί θεσμοί... Το χρητιμώμενον μας Πολίτευμα... επιβάλλουν κοντά εις τόσα άλλα στραβά κι' άνάποδα και την φάσαν αυτήν των εξελέγειων! Τί να γίνη! ή μάλλον, έως πότε θα γίνεται έτσι;

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

εξεφύλλιζε τον νεοεκδοθέντα τόμον των ποιημάτων και ξεφώνουσε από άγανάκτησιν:

— Μα δεν είναι ποιήσις αυτή!... Δεν είναι ρήμες αυτές!... Ρυθμός δεν υπάρχει σε κανένα ποίημα. ούτε άρμονία, ούτε έννοια, ούτε τίποτε!... Στίχοι του κάρ-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

2

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡ ΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΝΣΤΑ ΧΑΙΡΟΦΥΛΑ

Τά πλευρά σου επκλλον ώσάν του λαγωνικού έπειτα από καταδίωξιν. Μίαν νύκτα σ' εύρήκα στή θύρα μου πεσμένον... Και τότε... Τότε, άχ, μέσα σ'τάς φλέβας μου όλας ποίαν δίψην και ποίαν πείναν έναλλάξ είχα γι' σε, γι' την δροσερότητά σου! Έν όνειρώ, έπινα και έτρωγα την ζώήν σου, καθώς πίνουν το κρασί, καθώς τρώγουν το μέλι. Άνοιγα την ζώσαν καρδίαν σου, εις τά βόθη του στήθους σου χωρίς να σε καμω να σου πονέση και γι' εμέ αί σταλαγματιές του αίματός σου ήσαν σ'άν τά κλωνιά του ροδιού. Ήτο στο μέτωπό σου ό χυμός του αίματός σου όταν σ' άγκάλιζα μες το σκοτάδι και όταν έπάνω από τον τράχηλόν μου έπερνούσε ή πνοή του θανάτου. Θυμάσαι; Θυμάσαι; Τά χείλη μας ήσαν ώσάν ένας μόνος καρπός τον όποιον ό θάνατος έλωανε έπάνω σ'τά ψυχρά μας δόντια· και ξά

φνου, εις την σκιάν μία άνταύγεια επκρουσιάζετο επάνω εις τάς κόρας των όφθαλμών μας, ώσάν τά βλέφαρά μας και τά μαλλιά μας άνκατεμμένα να είχαν πιάσει φωτιά από την φλόγα των τρελλών κροτάφων μας. Ήταν στο μέτωπόν σου ένας χυμός αίματος και επίσης ό χυμός τρχέος τινός πράγματος... Ά! το τραχύ αυτό πράγμα το αισθανόσουν σ' έτε και σ' εμέ! Όταν ό Δόγης ύπνωττεν υπό το βάρος των χρυσών έριούχων του και των διφθερών του, έπ'όν τον εκύτταζες με βλέμμα σκληρόν σ'άν το ασάλλι... Έσύ, έσύ είσαι που εις τάς ήδονάς μας επεκαλείσο τον θάνατον. Εγώ περειαχόμην την θάλασσαν να μάς κρύψη, να μάς πάρη μέσα σ'τά απόκρυφα της, να μάς άπκαγγή εις τά ισχυρά της νερά. Όταν εκύτταζα μέσα από το παράθυρο ένα ώρατο πλοίο να φεύγη προς την χώραν των άρωμάτων, του έρριπτον τάς ζώνας μου θερμάς ακόμη από την ζώήν μου... Και σύ έφυγες μόνος, διέσχιστες την θάλασσαν όπως επικαλεσθής τον θάνατον! Και μου έφερες την μάγισσαν αυτήν της Σκλαβονιάς, αυτήν που γνωρίζει να σκοτώνη σιγά σιγά... (Μετά τάς τελευταίας λέξεις προφερθείσας μετά βραδύτητος, μένει σκεπτική με όρθαλμούς ατενίζοντας προς πένθιμον δαμα, με τραχείαν έκφρασιν εις τά χείλη της τά μικρόκλειστα).

Ήταν επιδεξία ή Σκλαβούνα αυτή... Με δύο λίτρες κερι έπλασε την μορφήν. Μου έζήτησε ένα δόντι του γέρου, τρεις σταλαγματιές άγιον μύρον και λί-

γον άγιον άρτον. Και της τά έδωσα όλα και εκείνη τά έβαλε μέσα στο κερι. Ά! γι' σενα έκαμα όλα αυτά, γι' σενα, γι' να σε ιδώ να κοιμάσαι επάνω στο προσκέφαλό μου! Το κερι είχε τη μυρωδιά του Άδου. Με τά ιδία μου τά χέρια έκοψα ένα κομμάτι από την μανδύαν του Δόγη έπως ντύσω την μορφήν που του έμοιαζε... Όταν επλησίαζα την μορφήν στην φωτιά, το κερι, λιώνοντας, είχε την μυρωδιά του Άδου... Και κάθε μέρα ό γέρος έγινετο ισχνότερος, ώχρότερος και αδυνατότερος... Επάνω στο μέτωπό του και ή μεγάλ λχθωματική ακόμη έχασε το χρώμα της, εξηφανίσθη σχεδόν... Κατά τάς τελετάς δεν ήμπορούσε πλέον να βραστήξη την πορφυράν του. Ά! έλωσε καθ' ολοκληρίαν, όλοι κι' φλέδες του άδειασαν και κανείς δεν έμαθε από που το αίμά του έρευγε. Επάνω εις τον θρόνον του, όταν εξεψύχησε, ήταν σ'άν λείψανο μέσα σε χρυσή λειψανοθήκη. Είπεν Άμήν και με εκύτταζε και εις το ξεραμένο στόμα του εξανοίξα το βηθούλωμα των ούλων από το όποιον είχε πέση το δόντι... Από τες τρύπες του κρανίου του, το βλέμμα του έδβαινε από ένα βάθος τρομερόν... Ά! αυτό το έκαμα γι' σενα. Με το πτώμα αυτό και με αυτό το έγκλημα κατέβηκα από τον θρόνον μου γι' να έλθω σ' έσε, όπως σου έδωσα τάς ήμέρας μου και τάς νύκτας, όπως άναμνησθή εις την ζώήν σου καθώς ή ψυχή είναι άνακα-

